

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/25/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612010232
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612010232.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a Juraja Krupu, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. apríla 2014 odvolanie obžalovaného T. L. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 2T/105/2012-193 z 29.1.2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného T. L. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/105/2012 z 29.1.2014 bol obžalovaný T. L. uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. Skutkovým základom tohto rozsudku bolo zistenie súdu, že:

dňa 9.11.2011 v čase medzi 12. a 13. hodinou spoločne s ďalšou doposiaľ nezistenou osobou vošiel cez neuzamknuté dvere do pravej časti rodinného domu č. XX na ulici M. G. v C. T., okres Liptovský Mikuláš, odkiaľ zobral mobilný telefón značky Sony Ericsson W100i SpiroContrastblack s pamäťovou kartou 16 GB a zo zásuvky skrinkovej zostavy zobral z peňaženky 650,- Eur a 200,- Kč, čím spôsobil majiteľovi Ing. L. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. T., M. G. XX, škodu vo výške 748,76 Eur.

Za uvedený prečin bol obžalovaný T. L. odsúdený podľa § 194 ods. 1, § 38 ods. 2 (§ 36 písm. j/, § 37 písm. h/) a § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd výkon trestu podmienienečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. súd určil skúšobnú dobu vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 0T/355/2012 zo dňa 10.6.2012, ktorým obžalovanému podľa § 289 ods. 1, § 38 ods. 3, § 36 písm. l), n) Tr. zák. bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiace, výkon ktorého bol podmienienečne odložený na skúšobnú dobu vo výmere 1 rok a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 30 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení zahlásil odvolanie obžalovaný T. L. proti výroku o vine a treste s odôvodnením, že skutok nespáchal. Podaním, doručeným súdu prvého stupňa dňa 3.3.2014, obžalovaný odvolanie prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil nasledovne:

„Označeným rozsudkom súd uznal obžalovaného za vinného, že dňa 09.11.2011 v čase medzi 12. a 13. hodinou spoločne s ďalšou doposiaľ nezistenou osobou vošiel cez neuzamknuté dvere do pravej časti rodinného domu č. XX na ulici M. G. v C. T., okres Liptovský Mikuláš, odkiaľ zobral mobilný telefón značky Sony Ericsson W100i SpiroContrastblack s pamäťovou kartou 16 GB a zo zásuvky skrinkovej zostavy zobral z peňaženky 650,- eur a 200,- Kč, čím spôsobil majiteľovi Ing. L. B., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom C. T., M. G. XX, škodu vo výške 748,76 eur, teda 1/ prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak malú škodu 2/ neoprávnene vnikol do obydľia iného, čím spáchal 1/prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona, 2/ prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona. Podané odvolanie odôvodňujeme nasledovne:

Máme za to, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal všetky dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odôvodnení rozsudku súd uvádza, že dospel k záveru, že bolo preukázané, že sa skutok stal dňa 09.11.2011 medzi 12. a 13. hod. a spáchal ho obžalovaný T. L., pričom vychádzal predovšetkým z výpovedí svedkov V. R. a Q. A., ktorí bezprostredne po skutku jednoznačne mali opoznať obžalovaného T. L. ako muža vychádzajúceho z dvora poškodeného L. B. v čase, keď došlo ku krádeži, ako aj časovú súvislosť, pretože obidvaja svedkovia ako aj svedok T. W. rovnako uviedli, že sa to udialo 09.11.2011 po 12.00 hod. Svedkovia A. N., L. W. a J. U. vypovedali, že niekedy začiatkom novembra 2011 videli 2-3 Rómov ísť po hlavnej ulici v Liptovskom Jane, pričom asi po 10 minútach prišli policajti, ktorí sa pýtali, či nejakých Rómov nevideli.

Poukazujeme na skutočnosť, že na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.12.2013 ako svedkyňa vypovedala V. R., ktorá rovnako ako v prípravnom konaní dňa 30.01.2012 uviedla, že nevie popísať tých dvoch Rómov, len jeden bol vyšší, druhý nižší. Pričom nemôže povedať, že ten, ktorý sa jej opýtal, či nemá staré železo, bol tam prítomný obžalovaný, myslí si, že nie, z dôvodu, že ten, ktorý ju oslovil bol mladší a chudší. Súčasne uviedla, že išli poza ňu, keď sa otočila videla tomu jednému Rómovi do tváre tak z boku, potom mu videla celkom do tváre, ale len na moment.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.12.2013 ako svedok vypovedal Q. A., ktorý vypovedal rovnako ako v prípravnom konaní dňa 01.12.2011 a dodal, že koľko bolo vtedy hodín, keď ich videl nevie, na hodiny nepozeral, ale bolo okolo obeda. Potom pozeral fotky z albumu, bolo v ňom viac fotiek, vybral jednu osobu, pretože bol najchudší, aj podľa nosa sa najviac podobal na toho, ktorého videl pred pred domom W.. Pričom ďalej vo svojej výpovedi uviedol, že ten, ktorého uvidel z profilu, ktorého opísal, ten bol Róm, tomu druhému nevidel do tváre, tak nevie s istotou povedať, či to bol Róm.

Súčasne uvádzame, že svedok RSDr. T. W. vo svojej výpovedi dňa 22.03.2012 uviedol, že k popisu toho Róma, ktorý stál hore pri dverách do bytu dcéry S. vie uviesť toľko, že bol vyšší a telesne silnejší, oblečenú mal tmavú mikinu a tmavé nohavice asi tmavo modrej farby, druhý čo stál na schodoch bol menší a chudší a keď utekal z dvora kýval ľavou rukou tak, ako keby ju mal postihnúť a oblečené mal tiež niečo tmavé, ale pri následnej rekognícii ich podľa fotiek nevedel jednoznačne opoznať. Vo svojej výpovedi zo dňa 01.12.2011 uviedol, že nevie uviesť, či by ich poznal, keby ich znovu videl.

Svedok L. W. vypočutý na hlavnom pojednávaní dňa 29.01.2014 uviedol, že si spomína, že videl dvoch Rómov, avšak nevedel by tých Rómov popísať. Svedok A. N. uviedol, že videl dvoch Rómov, opísať ich nevie. Svedkyňa J. U. uviedla, že si spomína na dvoch Rómov. Ešte v ten deň prišli policajti a ukazovali jej fotky mužov, vie, že jedného na tej fotke poznala, podľa nej to ale nebol tam prítomný obžalovaný.

Máme za to, že takéto zistenie skutkového stavu je nesprávne a nepostačujúce.

Na základe uvedeného máme teda za to, že súd nesprávne a nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď: - na základe vyššie označených svedeckých výpovedí uznal obžalovaného za vinného, keď napriek skutočnosti, že v zmysle vykonaného dokazovania, najmä vypočutím poškodených a svedkov nebolo jednoznačne preukázané, že práve osoba obžalovaného sa nachádzala v obydľi poškodeného.

Navyše súd porušil jednu zo základných zásad trestného konania „in dubio pro reo“, ktorá sa v rámci trestného konania považuje za kľúčovú. V danom prípade bola daná pochybnosť o prítomnosti obžalovaného na mieste činu. Napriek tomu súd uznal obžalovaného za vinného.

V zmysle ust. § 168 ods. 1 druhá veta, z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti... „Navyše máme za to, že odôvodnenie súdu je nedostatočné a preto je nepreskúmateľné. Postupom súdu bolo podľa nášho názoru porušené ústavou garantované právo účastníka konania na súdnu ochranu, keď súd sa má v odôvodnení vysporiadať so všetkými skutočnosťami, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie súdu (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005).

Máme za to, že rozhodnutie prvostupňového súdu je predčasné, urobené na základe nedostatočne vykonaného dokazovania. Záver súdu nemá oporu v dosiaľ vykonanom dokazovaní. Z dosiaľ vykonaných dôkazov spoľahlivo nevyplýva, že skutok spáchal obžalovaný T. L.. Súd vyhodnotil dôkazy v neprospech obžalovaného, pričom obžalovaný na mieste, kde sa mal skutok stať, nebol.

Obžalovaný na mieste, kde sa mal skutok stať nebol, necíti sa byť vinný, uvedený skutok nespáchal. Odsudzujúci rozsudok považujeme za neobjektívny, nakoľko bol vynesený na základe nedostatočne vykonaného dokazovania, resp. na základe nesprávneho a nedostatočného hodnotenia vo veci vykonaných dôkazov. V konaní nebolo jednoznačne preukázané, že skutok spáchal práve obžalovaný. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujeme, aby Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, s prihliadnutím na uvedené skutočnosti Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/105/2012 zo dňa 29.01.2014, zrušil a v celom rozsahu oslobodil obžalovaného spod obžaloby, prípadne, aby vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzali. Pri preskúmaní prihliadol i na prípadné chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil tak, že odvolanie obžalovaného T. L. nie je dôvodné.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak na práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného T. L. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného T. L. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní.

Obžalovaný T. L. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, s námietkami obhajcu skutkovými a právnymi sa ale súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Skutočnosť, že obžalovaný T. L. sa nestotožňuje s niektorými skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný T. L. rovnako ako v konaní pred súdom dôsledne využil všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por.

Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré mu boli kladené za vinu, namietal a spochybňoval usvedčujúce dôkazy a vyjadril sa i k tým skutočnostiam, ktoré považoval z jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc potom na odvolacie námietky obžalovaného T. L. odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd prioritne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. jasne vysvetlil, aké konanie obžalovaného a na základe akých dôkazov má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla „v pochybnostiach v prospech“ (in dubio pro reo).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov, ako tomu bolo aj v súdnej veci.

V prejednávanej veci odvolací súd poukazuje na silu dôkazov tak priamych ako i nepriamych, ktoré preukazujú, že obžalovaný T. L. sa dopustil žalovaného skutku.

Aj keď obžalovaný T. L. popieral, že by sa kritického dňa 9.11.2011 dopustil žalovaného skutku tvrdiac, že v tento deň v čase skutku sa nachádzal na úplne inom mieste, obžalovaný bol priamo usvedčovaný výpoveďami svedkov V. R. a Q. A., ktorí opoznali obžalovaného z albumov ako osobu, ktorú videli kritického dňa vychádzať z rodinného domu č. XX na ulici M. G. v C. T.. Aj keď obhajoba spochybňovala výpovede týchto svedkov tvrdiac, že na hlavnom pojednávaní už títo svedkovia neopoznali v osobe obžalovaného páchatel'a skutku, odvolací súd zdôrazňuje, že vyššie uvedení svedkovia nezávisle od seba obžalovaného jednoznačne opoznali krátko po skutku, keď v tejto situácii je nutné uvážiť, že v tom čase prišli s obžalovaným do priameho styku, pričom v čase konania rekognície uplynul od skutku prakticky necelý mesiac (rekognícia vykonaná 1.12.2011), kedy si svedkovia osobu páchatel'a mohli objektívne pamätať.

Za dôkaznej situácie podrobne rozvedenej v napadnutom rozsudku neobstoja ani obhajobné tvrdenia obžalovaného, že v čase skutku dňa 9.11.2011 sa zdržiaval na DI OR PZ v Liptovskom Mikuláši na Školskej ulici, a to vzhľadom na výpovede L. B. a B. L., ktorí vo svojich výpovediach uvádzali, na rozdiel od obžalovaného, iné okolnosti týkajúce sa miesta a času, s kým a kde sa obžalovaný kritického dňa zdržiaval. Hoci na hlavnom pojednávaní si títo svedkovia časové súvislosti snažili prispôsobiť tvrdeniam obžalovaného, správne postupoval okresný súd, keď tieto ich výpovede vyhodnotil ako účelové, v snahe pomôcť obžalovanému.

Napokon odvolací súd poukazuje na rozpory vo výpovediach samotného obžalovaného pokiaľ ide o vozidlo, ktoré mal údajne dňa 9.11.2011, teda v čase skutku, na dopravnom inšpektoráte prepisovať. Kým v prípravnom konaní uvádzal, že malo ísť o vozidlo zn. Peugeot alebo zn. Opel Tigra patriace P. U., od ktorého mal splnomocnenie, na hlavnom pojednávaní si už na značku vozidla nepamätal. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že obžalovaný mal od P. U. skutočne splnomocnenie na prepis vozidla zn. Peugeot, toto vozidlo ale bolo na dopravnom inšpektoráte odhlásené až dňa 25.11.2011 (súdený skutok sa stal 9.11.2011).

Odkazujúc v ostatnom na správne a vyčerpávajúce dôvody rozsudku okresného súdu, kde súd vo vzťahu ku skutkovým zisteniam dôsledne vyhodnotil dôkaznú situáciu, s ktorými dôvodmi sa aj odvolací súd stotožňuje, správne a zákonne postupoval prvostupňový súd, keď protiprávne konanie obžalovaného T. L. právne posúdil ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. Uvedené právne posúdenie konania obžalovaného zodpovedá stavu vecí ako aj všetkým zákonným hľadiskám, na ktoré musel okresný súd prihliadať.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke trestu.

Majúc na zreteli účel trestu pokladal aj odvolací súd uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na 2 (dva) roky a trest zákazu činnosti vodiča na 30 (tridsať) mesiacov obžalovanému pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk za primeraný a zákonný vo vzťahu k celej zbíhajúcej sa trestnej činnosti obžalovaného.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých odvolací súd, v ostatnom sa stotožňujúc s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa, na ktoré odkazuje, nezistiac dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného T. L. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.